

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **Office Park Šantovka s.r.o.**, IČO 24751961
sídlem tř. Kosmonautů 1221/2a, 779 00 Olomouc
zastoupená advokátkou Mgr. Lenkou Novou
sídlem Václavské náměstí 57, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1191/40a, 779 00 Olomouc
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2020, č. j. KUOK 32668/2020, ve věci
určení právního vztahu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobkyně je vlastníkem pozemků par č. 114/2, 114/5, 114/6, 114/7, 114/18, 114/21, 550, 554, 575 a 616, vše v k. ú. Olomouc-město, obec Olomouc (dále jen „pozemky žalobkyně“) a požádala Magistrát města Olomouce o určení, že se její pozemky nenacházejí v ochranném pásmu památkové rezervace Olomouc ve smyslu § 17 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSP“). Magistrát města

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

Olomouce žádost žalobkyně zamítl a jeho rozhodnutí potvrdil v záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný. Jádrem sporu tvoří otázka, zda lze v řízení vedeném podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přihlížet k nicotnosti rozhodnutí o ochranném pásmu památkové rezervace.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

2. Podstata žalobní argumentace spočívá v tom, že správní orgány nesprávně vycházely ze závěrů vyjádřených v rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, a to že nejsou oprávněny v řízení vedeném podle § 142 správního řádu přezkoumávat rozhodnutí vydaná v jiných řízeních ani brát v potaz jejich vady. Uvedený rozsudek se podle žalobkyně vztahuje výhradně ke kulturním památkám, jejichž právní režim je odlišný od režimu ochranných pásem památkových rezervací. Tyto rozdíly spočívají v tom, že kulturní památky vznikaly v rozhodné době ex lege a deklaratorní rozhodnutí se vydávalo jen v případě pochybností, kdežto ochranná pásma vznikala až rozhodnutím správního orgánu. Přechodné ustanovení § 42 ZSPPP zmiňuje kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek, kdežto ochranné pásmo bylo zřízeno. Odkaz žalovaného na § 42 odst. 2 ZSPPP je zavádějící, neboť toto ustanovení pojednává o „zřízení“ ochranných pásem, kdežto podle § 5 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o KP“) mohla být ochranná pásma jen „prohlášena“. Dalším důvodem je, že status kulturní památky lze na návrh zrušit, což u ochranného pásma nelze a je možná jen jeho změna, a to na návrh orgánů veřejné správy, nikoliv dotčeného vlastníka, který tak nemá jinou možnost ochrany svých práv než řízení podle § 142 správního řádu. V řízení vedeném podle § 142 správního řádu je správní orgán oprávněn přezkoumat to, zda byla konkrétní kulturní památka zapsána do seznamu kulturních památek. Ekvivalentem toho je u ochranných pásem nicotnost rozhodnutí o jejich zřízení. Proto se měly správní orgány zabývat námitkami nicotnosti, které žalobkyně vznesla v řízení. Má-li totiž správní orgán určit, zda se pozemek nachází v ochranném pásmu, musí předně zkoumat, zda ochranné pásmo vůbec existuje. Povinnost přihlídnout k nicotnosti rozhodnutí nadto vyplývá podle žalobkyně i z judikatury NSS (např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010-65 nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43).
3. Žalobkyně následně uvedla jednotlivé důvody nicotnosti rozhodnutí Okresního národního výboru Olomouc o vyhlášení ochranného pásma Městské památkové rezervace Olomouc ze dne 27. 7. 1987, č. j. kult. 1097/87/Tsř (dále jen „Rozhodnutí o ochranném pásmu“), a to: (i) v době vyhlášení Rozhodnutí o ochranném pásmu neexistovala Městská památková rezervace Olomouc (dále jen „MPR Olomouc“), kterou by mohlo ochranné pásmo chránit, neboť Výnos ministerstva kultury ČSR ze dne 13. 4. 1971, č. j. 6489/71-II/2, o prohlášení historického jádra města Olomouce za památkovou rezervaci, měl dle jeho čl. 3 nabýt účinnosti až oznámením ve Sbírce zákonů. K tomu však nikdy nedošlo. Účinně byla MPR Olomouc vyhlášena až po vydání Rozhodnutí o ochranném pásmu, a to Výnosem ministerstva České socialistické republiky ze dne 21. 12. 1987, č. j. 16 417/87-VI/1; (ii) Rozhodnutí o ochranném pásmu v rozporu s § 5 zákona o KP neobsahovalo podmínky, jichž je nutno dbát při pořizování územních plánů a ostatních projektů. Pouze v rozsahu těchto podmínek byl vlastník omezen v užívání svého pozemku. Bez těchto podmínek však nemůže mít Rozhodnutí o ochranném pásmu žádný smysl; (iii) zákon o KP umožňoval stanovení ochranného pásma jen k nemovitým památkám, nikoli k památkovým rezervacím. Tato možnost byla dána až ZSPPP; (iv) zákon o KP svěřil

pravomoc vyhlásit ochranné pásmo výkonným orgánům krajského národního výboru, nikoliv okresním národními výbory. Zákon o KP je nutno považovat za lex specialis vůči zákonu č. 69/1967 Sb., o národních výborech, který toliko obecně vymezil, že národní výbory vykonávají státní správu na úseku ochrany kulturních památek. Proto lze usoudit, že Rozhodnutí o ochranném pásmu bylo vydáno orgánem instančně postaveným na nižším stupni a je tedy nicotné z důvodu vydání absolutně věcně nepřislušným správním orgánem.

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření žalovaný obsáhle zopakoval argumentaci, na které vystavěl žalobou napadené rozhodnutí. Krajský soud proto tuto argumentaci zmíní v rámci konstatování obsahu správního spisu. Nad rámec toho žalovaný uvedl, že žalobkyní zmíněné domnělé vady Rozhodnutí o ochranném pásmu ani podle ustálené judikatury NSS nemohly způsobit jeho nicotnost.
5. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně nad rámec již uvedeného zdůraznila, že z rozsudku NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192 v žádném případě nevyplývá, že nelze-li v řízení vedeném podle § 142 správního řádu přezkoumávat správnost a zákonnost zápisu kulturní památky do státního seznamu, pak tím spíše nelze přezkoumávat správní rozhodnutí. Takový závěr NSS neučinil a argumentace žalovaného je hrubě zavádějící. Poukázal-li žalovaný na rozsudky NSS ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016-64 a ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 92/2011-182, pak tyto nelze na danou věc aplikovat, neboť v nich byly řešeny zcela odlišné otázky. V prvním z nich NSS uvedl, že řízení podle § 142 správního řádu není superrevizním prostředkem ve vztahu k jiným řízením v návaznosti na námitku účastníků, že v tomto řízení měl správní orgán napravit vady jiného rozhodnutí. Nic takového však žalobkyně v řízení netvrdila. V druhém z nich NSS dospěl k závěru, že řízení vedené podle § 142 správního řádu není oprávněným prostředkem, který by bylo nutné využít před podáním žaloby ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Naopak v tomto rozsudku NSS uvedl, že při splnění podmínek § 142 správního řádu, mohou být i právní vztahy vyplývající z oznámení stavby doložené certifikátem autorizovaného inspektora předmětem řízení o určení právního vztahu. Posledně uvedený judikát tak zjevně potvrzuje názor žalobkyně.

C. Relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu

6. Výnosem ministra kultury ze dne 13. 4. 1971, č. j. 6489/71-II/2 bylo prohlášeno historické jádro města Olomouce za památkovou rezervaci. Podle čl. 3 výnosu měl tento nabýt účinnosti publikací ve sbírce zákonů. K tomu ale nedošlo. Rozhodnutí o ochranném pásmu bylo vydáno dne 27. 7. 1987. Následně bylo výnosem Ministerstva kultury ze dne 21. 12. 1987, č. j. 16.417/87 opětovně prohlášeno historické jádro města Olomouce za památkovou rezervaci. Podle § 8 výnosu měl tento nabýt účinnosti publikací ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo částkou 26, v roce 1987 na str. 661.
7. Žalobkyně požádala podle § 142 správního řádu Magistrát města Olomouce o určení, že se její pozemky v žádosti specifikované nenacházejí v ochranném pásmu památkové rezervace Olomouc (pozn. krajského soudu: samotná žádost obsahovala vícero částí, avšak pro nynější soudní řízení jsou nepodstatné). Magistrát města Olomouce žádost žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 21. 11. 2019, č. j. SMOL/257593/2019/OPP/Tom, přičemž rozhodnutí odůvodnil tím, že v řízení vedeném podle § 142 správního řádu není oprávněn přezkoumat Rozhodnutí o ochranném pásmu, vůči kterému fakticky žalobkyně brojí.

8. Proti uvedenému rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2020, č. j. KUOK 32668/2020 zamítl. S odkazem na výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192 dospěl k závěru, že v řízení vedeném podle § 142 správního řádu není oprávněn přezkoumat Rozhodnutí o ochranném pásmu. Žalovaný poukázal na § 42 odst. 2 ZSPP, který zachovává účinky ochranným pásmům prohlášeným za účinnosti zákona o KP a věcně se vypořádal s argumentací žalobkyně ohledně nicotnosti Rozhodnutí o ochranném pásmu (námitky žalobkyně byly totožné, jako ty, které uvedla v žalobě).

C. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Podle § 2 odst. 1 zákona o KP platilo, že *„památkou je kulturní statek, který je dokladem historického vývoje společnosti, jejího umění, techniky, vědy a jiných oborů lidské práce a života, nebo jest jí dochované historické prostředí sídlištních celků a architektonických souborů, anebo věc, která má vztah k význačným osobám a událostem dějin a kultury“*. Odst. 2 téhož ustanovení stanovil, že *„za památku se považuje také soubor kulturních statků a věcí, i když některé z nich nejsou památkami“*.
11. Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o KP stanovilo, že *„tvoří-li skupina nemovitých památek se svým prostředím celek, může ministr školství a kultury v dohodě s ministrem-předsedou Státního výboru pro výstavbu, s ministrem-předsedou Státního úřadu plánovacího, s ministrem financí a s ostatními vedoucími zúčastněných ústředních úřadů prohlásit tento celek za památkovou rezervaci a stanovit podmínky, jimiž se má v ní řídit stavební činnost“*.
12. Podle § 5 odst. 1 zákona o KP platilo, že *„vyžaduje-li to ochrana nemovité památky, určí pro ni výkonný orgán krajského národního výboru v dohodě s dotčenými úřady a orgány ochranné pásma a stanoví podmínky, jichž nutno dbát při pořizování územních plánů a ostatních projektů; může při tom v ochranném pásmu omezit nebo zakázat určitou činnost nebo nařídít odstranění nebo úpravu stavby nebo jiného zařízení, úpravu prostoru, popřípadě i úpravu pozemků, nebo učinit jiná vhodná opatření“*.
13. Podle § 42 odst. 2 ZSPP platí, že *„národní kulturní památky prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za národní kulturní památky podle tohoto zákona. Památkové rezervace prohlášené za ně podle dřívějších právních předpisů se považují za památkové rezervace podle tohoto zákona. Ochranná pásma zřízená podle dřívějších právních předpisů se považují za ochranná pásma podle tohoto zákona“*.
14. Podle § 142 odst. 1 správního řádu platí, že *„správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo“*. Odst. 2 dále stanoví, že *„podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení“*.

15. Povaha řízení upraveného v § 142 správního řádu byla již mnohokrát předmětem rozhodování NSS, a to i v souvislosti s otázkami, které je správní orgán oprávněn v tomto řízení věcně řešit.
16. Předně lze poukázat na účastníky zmíněný rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS. V něm NSS řešil podmínky, za kterých se věc stala podle zákona o KP kulturní památkou a v návaznosti na to, zda lze i s ohledem na přechodná ustanovení ZSPP (§ 42 odst. 1) přezkoumávat v řízení vedeném podle § 142 správního řádu otázku, jestli se konkrétní věc skutečně stala kulturní památkou, či nikoliv. NSS v něm dospěl k závěru, že řízení podle § 142 správního řádu představuje zvláštní typ řízení, ve kterém správní orgán na základě žádosti vydá deklaratorní rozhodnutí o tom, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Možnost podat takovou žádost není v § 142 správního řádu limitována žádnou lhůtou. Smyslem vedení řízení o určení právního vztahu je dle NSS odstranění sporu nebo odstranění nejasností, které brání dotčené osobě v uplatnění jejích práv a které nelze vyřešit či odstranit v jiném řízení či prostřednictvím vydání osvědčení. Řízení o určení právního vztahu je typicky určeno k vyřešení otázek hmotného práva, které dosud nebyly předmětem autoritativního vyřešení ze strany veřejné správy (v řízení o určení právního vztahu je např. možno posuzovat existenci veřejně přístupné účelové komunikace, která se odvíjí od naplnění faktických znaků). Absence lhůty pro možnost zahájit řízení o určení právního vztahu má hluboký význam tam, kde předmětem tohoto řízení jsou otázky dosud autoritativně nevyřešené ze strany veřejné správy, ale jejichž vyřešení je nezbytné k uplatnění práv dotčených osob. Podstatou řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu však dle NSS rozhodně není přezkum dříve vydaných rozhodnutí. Řízení o určení právního vztahu nesupluje opravné prostředky a pomocí něj nelze zhojit vady či nezákonnosti v předcházejících řízeních ani konstituovat žádná práva ani povinnosti. V řízení vedeném podle § 142 správního řádu tak nelze zkoumat mj. otázku právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, nicotnost rozhodnutí, chybějící podklady apod. Tím by totiž správní orgány de facto prováděly nepřipustný přezkum výsledků dřívější činnosti správních orgánů. Vyslovený názor pak NSS potvrdil i následně v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 397/2018-75, ve kterém nad rámec již uvedeného vyslovil, že ačkoliv se k nicotnosti obecně přihlíží i v navazujících řízeních, nelze k ní přihlídnout s ohledem na specifika řízení podle § 142 správního řádu a také s ohledem na výklad § 42 odst. 1 ZSPP.
17. Tyto závěry podle názoru zdejšího soudu nebyly vyřčeny s ohledem na způsob, jakým věc získala status kulturní památky podle zákona o KP ani s ohledem na dikci přechodného ustanovení § 42 odst. 1 ZSPP, ale jedná se o závěr judikaturou prezentovaný jako obecně platný. Tento závěr lze totiž vysledovat i v dalších rozhodnutích NSS, např. v rozsudku ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 92/2011-182. Žalobkyně má pravdu v tom, že NSS v něm řešil zcela jinou otázku (zda řízení vedené podle § 142 správního řádu představuje řádný opravný prostředek, který je nutné vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí), avšak jeho názor je rozhodně aplikovatelný obecněji. O tom svědčí citace tohoto rozsudku v další judikatuře. V rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 298/2016-30 pak NSS tentýž názor vyjádřil u hodnocení možnosti přezkumu stavebního povolení v rámci řízení vedeného podle § 142 správního řádu. Poukázat lze rovněž na rozsudek ze dne 30. 7. 2021, č. j. 9 As 2/2021-40, ve kterém NSS odmítl možnost přezkumu vyhlášení památkové zóny podzákonným právním předpisem, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3.

2021, č. j. 14 A 84/2018-47, který z totožných důvodů dospěl k závěru, že nelze v řízení vedeném podle § 142 správního řádu přezkoumat opatření obecné povahy.

18. Lze tak uzavřít, že judikatura vyslovila jednoznačný závěr, s nímž se zdejší soud ztotožňuje, že v řízení vedeném podle § 142 správního řádu není možné provádět přezkum již učiněných aktů veřejné správy. Tento závěr je nutné vztáhnout i na námitky nicotnosti. Jakkoliv má žalobkyně pravdu v tom, že k nicotnosti je nutné přihlídnout i v navazujících řízeních, není možné ji zohlednit v řízení o určení právního vztahu, a to s ohledem na povahu tohoto řízení. I hodnocení nicotnosti by totiž bylo přezkumem Rozhodnutí o ochranném pásmu (srov. již výše uvedený rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 397/2018-75). Navíc, jak již bylo také uvedeno výše, řízení o určení právního vztahu slouží k vyřešení otázek, které nebyly veřejnou správou dosud předmětem autoritativního rozhodování. Rozhodnutí o ochranném pásmu však již předmětem řízení bylo. Proto je správný názor žalovaného, že námitky nicotnosti nelze v daném řízení zohlednit. Ze stejného důvodu se jimi nebude zabývat ani soud.
19. Na tento závěr nemají vliv ani odlišnosti prezentované žalobkyní, a to že: (i) kulturní památky vznikaly v rozhodné době ex lege a deklaratorní rozhodnutí se vydávalo jen v případě pochybností, kdežto ochranná pásma vznikala až rozhodnutím správního orgánu, (ii) § 42 ZSPZ zmiňuje kulturní památky zapsané do státních seznamů kulturních památek, kdežto ochranné pásmo bylo zřízeno, (iii) status kulturní památky lze na návrh zrušit, což u ochranného pásma nelze a je možná jen jeho změna, a to na návrh orgánů veřejné správy, nikoliv dotčeného vlastníka, který tak nemá jinou možnost ochrany svých práv.
20. NSS v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192 dospěl mimo již uvedeného k závěru, že v řízení vedeném podle § 142 správního řádu je možné z hlediska určení existence kulturní památky zkoumat jen to, zda byla věc jako kulturní památka zapsána v seznamu kulturních památek podle zákona o KP ke dni účinnosti ZSPZ, zda tento zápis je čitelný a věc lze skrze něj identifikovat. Slovní spojení „za účinnosti zákona o KP“ vyložil NSS tak, že rozhodující je faktické provedení zápisu za účinnosti zákona o KP, nikoliv hodnocení souladu provedeného zápisu s právními předpisy. Přezkum toho, zda se konkrétní věc stala kulturní památkou podle zákona o KP, možný není.
21. Odlišnost způsobu vzniku kulturní památky a ochranného pásma není rozhodující. Ustanovení § 42 odst. 2 ZSPZ stanoví, že ochranná pásma zřízená podle dřívějších právních předpisů se považují za ochranná pásma podle ZSPZ. Podle názoru zdejšího soudu je i zde aplikovatelný výklad provedený v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, přestože se týkal § 42 odst. 1 ZSPZ. Není totiž rozumného důvodu, aby slovní spojení „podle dřívějších právních předpisů“ bylo v obou odstavcích vyloženo různě. Důvody, pro které NSS ve zmíněném rozsudku odmítl posuzovat naplnění zákonných znaků kulturní památky v zákoně o KP, byly mimo již uvedenou povahu řízení o určení právního vztahu také ty, že zákon o KP byl účinný téměř 30 let a ne vždy se musí dochovat všechny podklady pro provedení zápisu, a v neposlední řadě též ochrana právní jistoty. Tyto důvody lze nepochybně vztáhnout i na ochranná pásma. Proto i sousloví „zřízená podle dřívějších právních předpisů“ užitá v § 42 odst. 2 ZSPZ je nutné vyložit tak, že pro zachování existence ochranného pásma postačí, pokud bylo zřízeno za účinnosti zákona o KP. Nadto, jak již soud akcentoval výše, přezkoumávat zákonnost tohoto zřízení není v řízení podle § 142 správního řádu možné. Pro správní orgán tak v řízení o určení právního vztahu bylo rozhodující jen to, zda bylo Rozhodnutí o zřízení ochranného

pásma vydáno a zda se konkrétní pozemek nachází v území, které bylo do ochranného pásma zahrnuto (shodně též rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2021, č. j. 9 As 2/2021-40, bod 21).

22. Krajský soud nemůže přisvědčit ani příměru žalobkyně, že ekvivalentem hodnocení toho, zda byl zápis věci jako kulturní památky proveden, je posouzení nicotnosti rozhodnutí o zřízení ochranného pásma. Tak tomu rozhodně není. Ekvivalentem by mohlo být jen to, zda takové rozhodnutí bylo vydáno, nikoliv již hodnocení případných vad, které způsobují jeho nicotnost (tedy právní neexistenci). To už by se jednalo o nepřípustný přezkum.
23. Závěrem krajský soud uvádí, že absence účinných prostředků k docílení ochrany proti Rozhodnutí o ochranném pásmu, na niž si žalobkyně stěžuje, je dána neexistencí plnohodnotného správního soudnictví v Československu mezi lety 1952 a 1992. Jak však již v roce 1994 uzavřel Vrchní soud v Praze, „[n]abylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci před datem 1. 1. 1992 a nešlo-li o rozhodnutí přezkoumatelné soudem podle předpisů platných k tomuto datu, je jeho přezkum podle části páté o. s. ř. vyloučen“ (usnesení ze dne 8. 7. 1994, č. j. 7 A 28/93 – 12). Ani nemožnost účinné ochrany práv žalobkyně proto není důvodem, pro který by měla být výše uvedená judikatura NSS na případ žalobkyně neaplikovatelná.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

24. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., na základě kterého sice pro plný procesní úspěch vzniklo právo na náhradu řízení žalovanému, avšak ve shodě s ustálenou judikaturou (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS) soud právo na náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal, neboť je nepovažoval za účelně vynaložené. Žalovaným v posuzované věci je krajský úřad, který vykonává působnost odvolacího orgánu ve velmi rozmanitých oblastech veřejné správy a sám rovněž působí jako správní orgán prvního stupně ve složitějších otázkách. K plnění těchto úkolů je také patřičně personálně vybaven. Předmět řízení je přezkum rozhodnutí, které z rámce běžné úřední činnosti žalovaného zásadě nevybočilo, a tudíž nelze vynaložení nákladů na právní zastoupení považovat za účelně vynaložené. Posuzovanou věc nelze postavit na roveň případům, v nichž soudy náhradu nákladů řízení správním orgánům přiznávají, tj. případům, kdy malá obec obhájí před soudem svůj územní plán.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 19. ledna 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu